

Arrest

nr. 167 434 van 11 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2012 houdende enerzijds, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en anderzijds de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 maart 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KEMPINAIRE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 december 1996 vroeg de verzoekende partij een visum aan. Dit visum werd haar geweigerd op 19 november 1997.

Op 22 maart 1998 diende de verzoekende partij opnieuw een visumaanvraag in. Dit visum werd haar geweigerd op 6 juli 1998.

Op 14 september 1999 diende de verzoekende partij een derde visumaanvraag in. Dit visum werd haar toegekend op 25 januari 2000.

Op 26 juli 2001 werd de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf. Op diezelfde dag werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 7 augustus 2001 gaf het parket van de procureur des Konings een negatief advies aangaande het voorgenomen huwelijk tussen de verzoekende partij en mevrouw E. S. omdat er vermoedens waren dat het een schijnhuwelijk betrof.

Op 30 augustus 2001 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 31 oktober 2001 onontvankelijk verklaard.

Op 18 oktober 2003 huwde de verzoekende partij met mevrouw E.S.

Op 3 november 2003 diende de verzoekende partij een aanvraag tot vestiging in. Op 3 april 2004 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een identiteitskaart geldig tot 2 april 2009.

Op 18 oktober 2007 werd het huwelijk van de verzoekende partij nietig verklaard door de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk.

Op 1 augustus 2008 nam de verwerende partij een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht, alsook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 juni 2009 werd de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf.

Op diezelfde dag nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 18 juni 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 11 augustus 2009 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Op 15 juli 2010 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 7 januari 2011 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Op 2 maart 2011 werd de voormelde beslissing van 7 januari 2011 ingetrokken.

Op 15 juli 2010 nam de verwerende partij een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 juni 2009 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“KM

nationaliteit: Marokko

Geboren te berkane op (...)1976

Adres: (...) 7700 Mouscron

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. we merken echter op dat deze vernietig werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft- betrokkene tracht deze aan te tonen door enkele getuigenverklaring voor te leggen; vrienden kennissen en burens bevestigen zijn vriendelijkheid, hulpvaardigheid, beleefdheid en zijn wil tot integratie, betrokkene zou tevens goed Nederland en Frans spreken, werkbereid is, en hij zou alhier familie hebben echter zonder dit op enige manier te staven- dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen. Er dient namelijk opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij ruime tijd in België zou verblijven.

Dat betrokkene hier zo lang verbleef in louter het resultaat van zijn eigen houding, aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 26.07.2011. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichtingen om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij en de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert sedert 2001 illegaal in het land verbleef.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking zou zijn gekomen met het gerecht; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot, de loutere bewering dat betrokkene alhier in België familie zou hebben kan tevens niet weerhouden worden daar betrokkene op geen enkele wijze aantoont waarom dit een grond zou kunnen vormen voor een regularisatie. Bovendien toont betrokkene op geen enkele wijze de verwantschap aan met de personen van wie hij beweert dat hij zijn familie is”.

Op 21 februari 2013 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod ten aanzien van de verzoekende partij. Dit vormt thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Ordre de quitter le territoire
Bevel om het grondgebied te verlaten*

*En exécution de la décision de GR – Adviseur
In uitvoering van de beslissing van GR – Adviseur
Délégué de la Secrétaire d’État à l’Asile et la Migration, il est enjoint au nommé:
Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde :
KM né à Berkane le (...) 1976, de nationalité Marokko
KM geboren te Berkane op (...) 1976, nationaliteit Marokko*

De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États suivant, au plus tard dans les 7 (sept) jours de la notification :

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Allemagne, Autrich, Danemark, Espagne, Estonie, Finland, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchèque¹ sauf s’il possède les documents requis pour s’y rendre ².

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië ³ tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben, ⁴.

En vertu de l’article, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, :
Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l’article 2 :

*1° hij in het Rijk verblijft zonder houden te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten :
Pas en possession d'un visa valable.
Niet in het bezit van een geldig visum.*

*En application de l'article 74/14,§3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée:
Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980 :*

*3° le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public et la sécurité nationale:
l'intéressé s'est marié le 18.10.2003 avec SELM, de nationalité belge. Ce mariage a été annulé comme
mariage blanc le 26.10.2007 par le Tribunal de Premier Instance de Courtrai. (ref A.R./06 231)*

*3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid :
betrokkene trad in het huwelijk met de Belgische onderdane SELM op 18.10.2003. Dit huwelijk werd
door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Kortrijk op 26.10.2007 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk.
(ref A.R./06 231)"*

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij stipt aan dat zij op 20 mei 2000 op het grondgebied van het Rijk is aangekomen. Zij heeft het Rijk sindsdien niet meer verlaten. Zij stelt dat het centrum van haar belangen zich hier situeert, dat zij volledig geïntegreerd is, dat zij hier talrijke vrienden en kennissen heeft en dat ze hier al heeft meegedraaid in het officiële arbeidscircuit. De verzoekende partij wijst er op dat haar aanvraag ontvankelijk werd verklaard hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die zij heeft ingeroepen aanvaard werden. Haar aanvraag wordt ongegrond verklaard. De verzoekende partij stipt aan dat de criteria voor regularisatie niet bepaald zijn in de wet. Zij erkent dat regularisatie enkel dient te worden toegestaan als er ernstige humanitaire redenen voor zijn. Ze vervolgt dat het kabinet in de instructie van 19 juli 2009 bepaalde specifieke humanitaire situaties heeft omschreven. Niettegenstaande de instructie werd vernietigd door de Raad van State engageerde de toenmalige staatssecretaris zich om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria te blijven toepassen, hetgeen ook gebeurde in de praktijk. De verzoekende partij verwijst naar het arrest van de RvS dat stelt dat de verwerende partij geen bindende voorwaarden mag toevoegen aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij stipt aan dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt en nog altijd regularisaties kan toestaan volgens de eigen criteria. Ze stelt dat dit wordt ondersteund door de positieve beslissingen die nog steeds worden genomen. De verzoekende partij is van oordeel dat de verwerende partij impliciet aangeeft dat zij niet voldoet aan het criterium 2.8.A. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op dit criterium. Zij stelt dat ze met een visum C naar België is gekomen, dat zij zich sinds haar aankomst volledig heeft geïntegreerd en hier tevens heeft gewerkt in het officiële arbeidscircuit. Op 18 oktober 2003 sloot zij een huwelijk af met een Belgisch onderdane. Zij betwist niet dat dit huwelijk later nietig werd verklaard, hetgeen ook resulteerde in de intrekking van haar verblijfstitel, maar zij stelt dat zij omwille van ernstige psychische problemen niet tussenkwam in de procedure tot nietigverklaring en dat zij haar rechten aldus niet heeft kunnen laten gelden. Zij stelt formeel dat zij het instituut van het huwelijk niet heeft willen misbruiken en dat zij nadien verder heeft gepoogd om haar situatie te laten regulariseren. Zij benadrukt dat zij hier immers al volledig geïntegreerd was. Zij meent dan ook in aanmerking te komen voor de toepassing van het criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009. Zij stipt aan dat zelfs al zou zij de instructie niet meer kunnen inroepen, zij in haar aanvraag het element van lang verblijf heeft aangehaald en dat zij zich aldus op artikel 8 van het EVRM beroept. De verzoekende partij herhaalt dat zij volledig geïntegreerd is en dat zij haar sociaal leven hier heeft uitgebouwd sinds mei van het jaar 2000. Zij meent dat zij zich kan beroepen op de bescherming van haar recht op privéleven. Zij stelt dat er geen belangenafweging terug te vinden is in de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in eerste instantie het bestaan van een beschermenswaardig gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar het jarenlang (legaal) verblijf in België, het gegeven dat zij haar professioneel en sociaal gevoelsleven hier heeft opgebouwd en dat zij hier medisch wordt opgevolgd. Dit alles toont haar intense integratie en werkbereidheid aan. Verzoekende partij verwijst eveneens naar de aanwezigheid van haar zus op het Belgische grondgebied en haar nauwe band met haar zus. Verzoekende partij woont samen met haar zus sinds zij nog getrouwd was maar gescheiden leefde van haar toenmalige echtgenoot.

Artikel 8 van het EVRM definieert de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’ niet aangezien deze autonome begrippen zijn die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de minderjarige kinderen. In uitzonderlijke gevallen houdt het EHRM ook rekening met andere gezinsbanden die zich voordoen buiten het kerngezin.

De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het gezinsleven tussen haar en haar zus onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er immers bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële of materiële afhankelijkheid van de ene zus ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden. Er moet op afdoende wijze worden aangetoond dat er in casu sprake is van een afhankelijkheidsrelatie die de gebruikelijke gezinsbanden tussen meerderjarige zussen overstijgt.

In het administratief dossier bevindt zich een samenwoningverslag opgesteld op 6 december 2006 waaruit blijkt dat verzoekende partij toen al met haar zus samenwoonde. Evenwel, de loutere vaststelling dat verzoekende partij al lang samenwoont met haar zus en met haar een nauwe band heeft, is niet afdoende om aan te nemen dat er in casu sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen beide personen die anders zijn dan de normale affectieve banden. Verzoekende partij brengt geen andere elementen aan zodat de Raad het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie die de gebruikelijke gezinsbanden tussen meerderjarige personen overstijgt, niet kan vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Wat het begrip ‘privéleven’ betreft, benadrukt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat dit een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parillo/Italië, § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven is een feitenkwestie. Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002, Pretty v. Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko v. Letland, §§ 95 en 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 28 juli 2006 een verblijfsaanvraag indient op grond van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot. Op 23 mei 2007 wordt zij in het bezit werd gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Deze verblijfskaart werd op 8 juli 2009 omgezet

naar een C-kaart wanneer verzoekende partij een recht op vestiging in het Rijk verwerft. Verder bevinden zich in het administratief dossier stukken die wijzen op een tewerkstelling in 2007 en 2009.

In casu is er sprake van een langdurig verblijf, minstens sinds haar verblijfsaanvraag van 28 juli 2006 zoals vermeld in punt 1.2., met name negen jaren. Een langdurig verblijf in België van in casu minstens negen jaren impliceert op zich al een verregaande integratie, hetgeen verder wordt ondersteund door de bewijzen van tewerkstelling. Hoewel er geen onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij en haar zus kan worden vastgesteld, blijkt uit het administratief dossier wel dat verzoekende partij met haar zus minstens sinds 6 december 2006 samenwoont, zodat deze gezinsrelatie moet worden beschouwd als onderdeel van het privéleven van verzoekende partij.

In casu kan worden aangenomen dat verzoekende partij het bestaan van een privéleven aannemelijk maakt.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven.

Daargelaten de vraag of de bestreden beslissingen, omwille van de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit', betrekking hebben op een situatie van weigering van voortgezet verblijf dan wel betrekking hebben op een situatie van toelating tot verblijf, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat de grens tussen de positieve en de negatieve verplichtingen van de Staat krachtens artikel 8 van het EVRM, niet nauwkeurig kan worden gedefinieerd. Het onderscheid tussen deze twee situaties is in wezen ook niet relevant daar de toepasselijke principes immers vergelijkbaar zijn.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In beide gevallen dient de Staat derhalve een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en van de samenleving in haar geheel, anderzijds. In beide hypothesen beschikken Staten over een zekere beoordelingsmarge (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Elementen die in het kader van een billijke afweging in rekening worden genomen zijn de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen, in het bijzonder de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden voortgezet. Deze elementen worden afgewogen tegen het algemeen belang, in het bijzonder elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (zie EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70.).

De omvang van de verplichting die op de Staat rust, is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van het betrokken individu en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Verzoekende partij betoogt in essentie dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het recht op eerbiediging van haar privéleven. Er kan in haar zaak geen enkele afweging van belangen worden ontwaard.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet, is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. De Raad gaat in eerste instantie na of de administratieve overheid een belangenafweging heeft gemaakt en onderzoekt vervolgens of op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken. Indien dit het geval is, kan de Raad voorts enkel nagaan of die belangenafweging niet kennelijk onredelijk is en heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn privéleven en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad kan dus niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Het schijnhuwelijk waarvan sprake wordt niet betwist. Evenwel geven de bestreden beslissingen noch het administratief dossier er blijk van dat eveneens rekening werd gehouden met alle elementen van het privéleven van verzoekende partij, hoewel het administratief dossier voldoende aanwijzingen bevat met betrekking tot het privéleven van verzoekende partij. Evenmin blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen noch uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen is overgegaan tot een belangenafweging aangaande alle elementen van het privéleven van verzoekende partij, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM. In het administratief dossier bevindt zich weliswaar een nota die dateert van 19 juni 2015 waarin wordt vastgesteld dat de tewerkstelling van verzoekende partij "via interim" verloopt en dat verzoekende partij geen nieuwe relatie heeft waarbij wordt vermeld "(valt in ieder geval niet af te leiden uit dossier + ook niet volgens RR)". Verder wordt overwogen "Tewerkstelling niet voldoende element om fraude door de vingers te zien. Immers had ze nooit toegang gekregen tot de Belgische arbeidsmarkt zonder schijnhuwelijk (= vrijgesteld van arbeidskaart)."

Uit deze nota, noch uit andere stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat rekening werd gehouden met andere elementen die onderdeel uitmaken van het privéleven van verzoekende partij, zoals haar langdurig verblijf in België en de daaruit voortvloeiende integratie en haar samenwonen en nauwe band met haar zus.

Pas voor het eerst in de nota met opmerkingen is een belangenafweging terug te vinden. Zulks is echter een a posteriori motivering welk het gebrek aan belangenafweging bij het nemen van de bestreden beslissingen niet kan rechtzetten.

De verwerende partij wijst er verder op dat verzoekende partij zich niet dienstig op elementen van integratie kan beroepen "nu voormeld voordeel werd bekomen ten gevolg van een situatie die het rechtsreeks gevolg is van zijn bedrieglijk handelen". Hiermee geeft de verwerende partij in wezen aan dat de bestreden beslissingen zijn gebaseerd op het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" en dat de nietigverklaring van het huwelijk met terugwerkende kracht geldt zodat verzoekende partij zich niet langer kan beroepen op de voordelen die haar op grond van dit huwelijk zijn toegekend, noch op de gevolgen van dit huwelijk.

Of het langdurig verblijf in België in casu plaats vond in rechtmatig of onrechtmatig verblijf doet geen afbreuk aan de integratie die tijdens zulk langdurig verblijf van minstens negen jaren tot stand komt. De Raad wijst erop dat het beginsel 'fraus omnia corrumpit' enkel betekent dat alle rechten die werden verworven wegens fraude ab initio komen te vervallen of worden uitgeschakeld (A. LENAERTS, "Fraus omnia corrumpit: autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme", RW 2013, 377; A. LENAERTS, Fraus omnia corrumpit in het privaatrecht Autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme?, die Keure, Brugge, 2013, 324 e.v.). De toepassing van het beginsel 'fraus omnia corrumpit' doet bijgevolg geen afbreuk aan een feitelijke situatie en kan dus het jarenlange verblijf, de integratie, vroegere tewerkstelling van verzoekende partij en haar andere banden met België, zoals de nauwe band en samenwoont met haar zus, die wezenlijke bestanddelen vormen van haar privéleven, uitschakelen of doen vervallen.

Zoals reeds gesteld moet de verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van alle concrete feiten en omstandigheden van de zaak met het oog op het bereiken van de juiste evenwichten in het kader van de vereiste belangenafweging. Het vastgestelde schijnhuwelijk is weliswaar een zeer zwaarwichtig element – dat valt niet te ontkennen – maar een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook diegene die betrekking hebben op de privéleven van verzoekende partij in de weegschaal worden gelegd, quod non in casu. Het staat de verwerende partij vrij om bij de vereiste belangenafweging aan het vastgestelde schijnhuwelijk een belangrijk gewicht toe te kennen. Het is evenwel pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit een weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is.

Reeds werd benadrukt dat het niet de taak is van de Raad om de afweging te maken tussen de belangen van het individu en de belangen van de Staat, zulks komt toe aan de verwerende partij. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling en belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De Raad kan in casu alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In die mate acht de Raad, voor wat betreft beide bestreden beslissingen, artikel 8 van het EVRM geschonden. De argumenten die de verwerende partij uiteenzet in haar nota en die hierboven werden besproken, doen daaraan geen afbreuk.

Het middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2012 houdende enerzijds, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en anderzijds de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU